

Jubileji

Prvih šestdeset let dr. Eve Holz

Okrogli jubilej dr. Eve Holz naj označimo "aproksimativno matematično", kot dvakrat trideset pomladi. Pa ne iz narejene vljudnosti, temveč iz utemeljenih razlogov, na katere se zgodovinarji tako radi sklicujemo. Nekaj zaradi narave njenega dela, ki zahteva natančnost in hkrati zadostno mero domiselnosti in prožnosti, nekaj skladno z njeno doslej prehojeno življenjsko potjo, ki jo je moč razdeliti na dve približno enaki polovici. Prva tri desetletja se je šolala in zatem poučevala naraščajnike od osnovnošolcev do gimnazijcev, potem pa zavijugala v raziskovalne vode in se po nekaj letih "vzporedne vožnje" zapisala raziskovalnemu delu. Leta 1981 je namreč postala stalna sodelavka Zgodovinskega inštituta Milka Kosa ZRC SAZU, ki mu, sprva profesorica zgodovine in sociologije ter magistrandka, danes znanstvena svetnica, ostaja zvesta že četrto stoletje.

Tudi področje njenih raziskav, katerih težišče je

časovno umeščeno v 19. stoletje, bi sicer mogli razdeliti na dva dokaj uravnotežena dela. Sprva se je posvečala predvsem uradništvu, s poudarkom na nacionalni problematiki, iz česar je leta 1983 magistrirala. Nato se je poglobila v zgodovino cestnega prometa od konca 18. do začetka 20. stoletja in po obranitvi doktorske naloge leta 1992 usmerila svoje raziskovalne napore še na druge veje prometa. Toliko, če se omejimo zgolj na glavna predmeta znanstvenega preučevanja, pri čemer velja omeniti vsaj še njeno sodelovanje pri izdaji dela zapuščine Henrika Tume, objavljane bibliografije slovenske zgodovine in monografijo o ljubljanskem kongresu leta 1821. Evin podpis bomo sicer našli marsikje, od mednarodnih znanstvenih objav vse do zgodovinskih knjig za otroke. V Kroniki se je začela oglašati v zgodnjih osemdesetih, najprej s knjižnimi ocenami, in vtisnila reviji svoj najmočnejši pečat ob izteku tisočletja, ko

je za štiri leta prevzela njeno urednikovanje (1996–2000), potem pa ostala ena najdejavnějšíh članic uredniškega odbora.

Ob listanju Evine bibliografije se zazdi, da se pojavom, ki jih preučuje, ni zapisala brez globljega, morda nezavednega razloga. Kot da bi tičal v njej sami in v življenjskih zgodbah njenih prednikov. Uradniške službe in z njimi povezana potovanja in selitve so namreč zaznamovali že družini njenih starih staršev po očetovi kakor tudi materini strani. Evini predniki tako izhajajo z različnih koncev Slovenije in zamejstva, šolanje in službovanja pa so jih v avstrijskih in jugoslovanskih časih premetavali od štajerskega Gradca do bosenskih gozdnih brezpotij. Koliko življenjskih postaj je zabeležila tudi Eva! Rojena v Slovenj Gradcu je najrosnejša leta preživela v Sarajevu, obiskovala osemletko v Kanalu ob Soči – zato se ima še najbolj za Primorko –, končala gimnazijo in študij v Ljubljani, skočila za krajši čas službovat v Novo Gorico in Gorenjo vas v Poljanski dolini ter se končno ustalila v Ljubljani. A kot da bi jo nemirni popotniški duh njenih sorodnikov gnal naprej, si je uredila še drugi dom na Podlonku nad

Selško dolino, tako da je že kakšni dve desetletji pravzaprav doma tu in hkrati tam.

Evin okrogli jubilej je resda priložnost za prvo inventuro njene prehojene življenjske in delovne poti, a pričakovati je, da je jubilatka pri odstiranju preteklosti šele nekje na polovici potovanja. Samo želimo si lahko, da bi zamisli in pomisleki, ki jih včasih mimogrede izda sodelavcem, tiho dozoreli v delovne načrte in obrodili sadove.

List v knjigi življenja, ki ga letošnjo jesen obrača Eva Holz, je samo še eden med enakimi, bi verjetno porekla naša jubilatka. Kdor jo pozna, bi ji moral slej ko prej pritrditi, saj je njeno obračanje listov resnično na moč podobno neslišnemu prelistavanju, ki Evo ohranja vedno enako trezno, blagohotno kritično, zdravorazumsko skeptično pa hkrati optimistično in vedro. Dobre želje, kakršne pridejo vselej na koncu, so samoumevne, domala nepotreben okrasek, zato nam preostane le, da prisluhnemo, kako se je pravkar obrnil Evin naslednji list.

Boris Golec

Prof. dr. Peter Vodopivec – šestdesetletnik

Delo Petra Vodopivca nedvomno sodi v sam vrh sedanjega slovenskega zgodovinopisja. Njegov znanstveni opus, če pogledamo članke, razprave, uredniško in organizacijsko delo, pa prizadevanja na področju šolstva itd., je zelo velik. V zadnjem času nas je razveselil tudi z obsežno knjigo *Od Pohlinove slovnice do samostojne države*. Zelo uspešen in priljubljen je bil kot profesor na Oddelku za zgodovino Filozofske fakultete, kjer je deloval v letih od 1971 do 1999 in vzgojil številne generacije zgodovinarjev, kar lepemu številu je bil tudi mentor pri magisterijih in doktoratih. Leta 1999 je s Filozofske fakultete prešel na Inštitut za novejšo zgodovino, kjer kot znanstveni svetnik še vedno uspešno deluje. Leta 1996 je prejel francosko odlikovanje vitez akademskih palm.

Rojen je bil 7. julija 1946 v Beogradu pravnikoma Katji in Vladu Vodopivcu. Po gimnaziji v Ljubljani je študiral zgodovino in sociologijo na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani in 1971 diplomiral. Za diplomsko delo *Luka Knafeč in štipependisti njegove ustanove* je 1969 prejel študentsko Prešernovo nagrado, delo pa je leta 1971 izšlo tudi v knjižni obliki. Po diplomi (1971) je na Oddelku za zgodovino FF postal asistent, tu je tudi doktoriral leta 1978 z disertacijo *Socialni in gospodarski nazori v slovenskih in sosednjih pokrajinah v predmarčni dobi*. Leta 1979 je bil

izvoljen v docenta, 1984 v izrednega in 1990 v rednega profesorja. Nasledil je prof. dr. Frana Zwitterja. Predaval je o problematiki evropske in svetovne zgodovine v razdobju od 1750 do 1918.

Petra Vodopivca sem spoznala jeseni 1968, ko sem prišla na delovno mesto na Oddelku za zgodovino FF. Že takrat je izstopal iz vrst študentov po svojem znanju in številnih zanimanjih, zlasti me je presenetilo njegovo veliko poznavanje svetovne književnosti, ki jo je tedaj tudi vpisal kot svoj tretji študijski predmet. Zato ne preseneča dejstvo, da je od časa do časa kakemu literarnemu delu napisal predgovor (npr. k romanu J. Rotha, *Radetzkyjeva koračnica*, 1982; ali h knjigi *O obliki sveta – iz špansko-ameriške kratke proze*, 1984). Petrovim razmišljanjem o stroki, ki sva ji oba pripadala, in o literaturi, ki jo je veliko bral, sem vedno rada prisluhnila. Tedaj smo se pogosto družili, bodisi v krogu zgodovinarjev ali zasebno, saj so bili naši otroci istih let. Povezovalo naju je delo na Oddelku za zgodovino FF, v uredništvu Kronike, pri Zgodovinskem društvu, včasih smo tudi s kolegi skupaj kaj napisali, npr. dve knjigi o starih razglednicah (*Pozdrav iz Ljubljane*, 1985 in *Pozdravi iz slovenskih krajev*, 1987). Resnično prijateljstvo se je pokazalo tudi v času mojih velikih življenjskih preizkušenj, ko sta mi Peter in njegova žena Maja nesebično stala ob strani.

Petra Vodopivca odlikuje velika delavnost, široka razgledanost in znanje več tujih jezikov, kar mu je omogočilo študijsko izpopolnjevanje v Parizu (1978/79), v ZDA (1982) in večkrat na Dunaju. Bil je gostujoči profesor v Clevelandu, Celovcu, Gradcu in Budimpešti.

Že kot študent je bil vsestransko aktiven, bil je član uredništva Tribune in uredništva študentskega lista Ideje, ki je izhajal v Beogradu. Kasneje je bil član uredništva Naših razgledov, Nove revije, Glasnika Slovenske matice, Zgodovinskega časopisa (ZČ). Glavni urednik Kronike je bil v letih 1979 do vključno 1985. Prav v času njegovega uredništva je Kronika pričela izdajati tematske številke, kar je pomenilo ne le boljše finančno stanje za revijo, ampak tudi njeno večjo popularizacijo.

Poleg sodelovanja v omenjenih časopisih in revijah je svoje prispevke objavljaj še v Prispevkih za novejšo zgodovino, Časopisu za zgodovino in narodopisje (ČZN), Zgodovini za vse, Zgodovini v šoli, Arhivih, Primorskih srečanjih, Vestniku koroških partizanov, Koroškem koledarju, Sodobnosti, Problemih, Dialogih, Delu, Dnevniku, Gledaliških listih Drame in Mestnega gledališča, Biltenu Društva Slovenija–Rusija, veliko je objavljaj tudi v tuji periodiki npr. v Slovene Studies in tujih zbornikih, ki jih vseh niti ni mogoče omenjati. Bil je oz. je še vedno nosilec raznih funkcij npr. predsednik Nacionalnega komiteja za zgodovinske vede, podpredsednik Slovenske matice, podpredsednik Zveze učiteljev zgodovine, član upravnega odbora Society for Slovene Studies v ZDA, član znanstvenega sveta ISH, član 2001 ustanovljene avstrijsko-slovenske zgodovinske komisije, član žirije za podelitev nagrad Victor Adler in Karl v. Vogelsang pri avstrijskem ministrstvu za znanost na Dunaju itd.

Kot pisec zgodovinskih del je posegal na razna področja, od zgodovine meščanstva, gospodarske in socialne zgodovine, politične in kulturne zgodovine itd., medtem ko je časovno segal ne le do leta 1918, ampak pogosto tudi v najnovejšo zgodovino.

Njegovo delo je tako raznovrstno, da ne vem, če mi bo uspelo zajeti vso njegovo dejavnost. Prednost bom dala objavam v domačih znanstvenih revijah in zbornikih, čeprav bi vso pozornost zaslužile zaradi svoje aktualnosti tudi številne objave v Delu, Naših razgledih in tujih časopisih.

Ena od ključnih tem, s katero se je Peter Vodopivec ukvarjal že v disertaciji in se k njej še vedno rad vrača, je gospodarska in socialna zgodovina od konca 18. stoletja do prve svetovne vojne, še zlasti gospodarski in socialni nazori slovenskega in nemškega meščanstva na Kranjskem (Prispevki, 1987). Omenim naj tudi Novejše zgodovinopisne poglede na meščanstvo in zgodovino meščanstva (Zgodovina v šoli, 1994), dalje poglede

Bleiweisovega kroga (Bleiweisov zbornik, 1983 in zbornik Bleiweis in njegov čas, 1996) in nekaterih posameznikov kot npr. V. C. Supana (Gestrinov zbornik, 1999), V. F. Kluna (Prispevki, 1983), F. Kočevarja (Čarnijev zbornik, 1998). Preučeval je posledice in odmev industrijske revolucije na Štajerskem v prvi polovici 19. stoletja (ČZN, 1979), razmere v predmarčni dobi na Slovenskem (Simpozij Modinci, 1983), gospodarsko krizo 1873 in Slovence (Prispevki, 1999), pisal je o različnih pogledih na socialno in delavsko vprašanje v Notranji Avstriji (Britovškov zbornik, 1996). V tematski sklop o gospodarskih vprašanjih pa moremo prišteti še pisanje o švedskem merkantilistu J. F. Krygerju (Arhivi, 1999), ki je bil častni član Kranjske kmetijske družbe in je znan po zavzetanju za svobodno žitno trgovino. Dalje je pisal o K. L. von Brucku, Trstu in Slovencih (Prispevki, 2000), o vprašanjih v zvezi z gradnjo železnic pri nas. Iz zadnjega časa naj omenim razpravo Ruski "mir", južnoslovanska zadruga in slovenski liberalci (Prispevki, 2006). Večkrat je sodeloval v avstrijskih publikacijah iz zbirke Bürgertum in der Habsburgermonarchie, kjer je med drugim objavil Liberalismus in der Provinz: Das Beispiel des Triester Hinterlandes (1992) in pisal o ženskem vprašanju (1996, tudi v Zgodovini za vse, 1994).

Dokaj blizu so mu nekatere teme iz francoske zgodovine npr. Francoska revolucija z razdalje 200 let (Zgodovina v šoli, 1997) ter slovensko-francoski odnosi (Enciklopedija Slovenije, 1989). Omeniti velja še prispevke Les Slovenes et la France 1914–1920 (Collection Colloques Langues d' O), Slovenci v francoskih očeh v letih 1830–1920 (ZČ, 1990), Leto 1789 v časnikih iz Gradca in Ljubljane (ZČ, 1993), Taufferer in Francozi (Prispevki, 1990), če omenim samo nekaj tem s tega področja.

Tudi slovensko-avstrijski odnosi v 19. in 20. stoletju so bili v Vodopivčevih delih večkrat obravnavani, npr. Strah pred ponovitvijo zgodovine (Avstrija – Slovenija, Preteklost in sedanjost, 2002), sodeloval je v zborniku Zur Geschichte der österreichisch-slowenischen Kulturbeziehungen (1998), pisal o Slovencih in Habsburški monarhiji (Slovensko-avstrijski odnosi v 20. stoletju, 2004, tudi v nemščini), Die slowenischen Wirtschaftsbeziehungen mit den Ländern der ehemaligen Habsburgermonarchie, 1910–1960 (Die Regionen des ehemaligen Habsburgerreichs, 1998) itd.

Prav tako se je večkrat loteval narodnostne in politične problematike v Avstriji, stari in povojni Jugoslaviji ter samostojni Sloveniji. Omenim naj razprave Der Alpen Adria Raum 1815–1848 (Alpen-Adria zur Geschichte einer Region, 2001), Parlamentarna dejavnost Jugoslovanskega kluba od septembra 1917 do marca 1918 (Kronika 1977), Od Habsburžanov h Karadjordjevićem (v Slovenske zamisli o prihodnosti okrog leta 1918: narodna

vlada, Država SHS in slovenske zamisli o prihodnosti pred letom 1918 in po njem, 2000), dalje Prva svetovna vojna v zgodovini 20. stoletja (Velika vojna in Slovenci, 2005), tudi Politične in zgodovinske tradicije v Srednji Evropi in na Balkanu v luči izkušnje prve Jugoslavije (ZČ, 2005). Opisal je evropske razmere v tridesetih letih 20. stoletja (Slovenska trideseta leta, 1997) tudi ljudsko fronto (Prispevki, 2001), pisal o komunistični univerzitetni politiki in izključevanju učiteljev in sodelavcev Univerze v Ljubljani (Objave Univerze v Ljubljani, 2000), sodeloval v zborniku o usodi slovenskih demokratičnih izobražencev Angele Vode in Borisa Furlana, žrtvah Nagodetovega procesa (2001). Populacijske posledice 2. svetovne vojne in povojnega nasilja na Slovenskem je obravnaval v zborniku Žrtve vojne in revolucije (2005), sodeloval je v londonskem zborniku Independent Slovenia (2000). Objavil je Gli Sloveni temono che Bruxelles sia un' altro Belgrado (Limes 2000). V publikaciji Od sanj do resničnosti, s podnaslovom Razvoj slovenske državnosti je objavil razpravo Država, dežele in Slovenci v obdobju absolutizma (2001). Ista publikacija je nato izšla še pod naslovom Od držav na Slovenskem do slovenske države (2004).

V delih Petra Vodopivca pogosto srečamo razmišljanja o vprašanju srednje Evrope npr. Srednja Evropa, mit ali (tudi) stvarnost (Prispevki, 2003), Glasbena identiteta srednje Evrope (Muzikološki zbornik, 2004), o Kocbekovem prispevku k razpravi o srednji Evropi (Glasnik Slovenske matice, 1990), Srednja Evropa, nekdanja Jugoslavija in Balkan (Glasnik Slovenske matice, 1993), Srednja Evropa je, Srednje Evrope ni (zbornik Srednja Evropa, 1991), Einführung in die Thematik (Kulturelle Wechselseitigkeit in Mitteleuropa, 1995) itd.

Tudi problematika evropskih manjšin je bila v njegovih delih večkrat predmet raziskovanja, še zlasti Bretonci, Baski, Katalonci in sicer najprej v Vestniku koroških partizanov (1974) in v Koroškem koledarju (1975–1976), nato tudi v primerjavi s Slovenci npr. Nekaj opozoril na vzporednice in razlike v narodnem oblikovanju Slovencev in Bretoncev (Avstrija, Jugoslavija, Slovenija, slovenska identiteta skozi čas, 1997). K temu dodajmo še prispevek O sodobnih nacionalnih in regionalnih gibanjih v Zahodni Evropi (Glasnik Slovenske matice, 1983).

Kulturna zgodovina je zastopana z vrsto prispevkov, med njimi Slovenci od Kopitarja do Prešerna (Pomlad narodov 1999), Predmarčna doba (Prešernovi dnevi v Kranju, 2000), Vloga slovenskih intelektualcev pri emancipaciji Slovencev (Slovenija 1848–1948, 1998). Za zbornik Slovenska kultura v vojnem času je prispeval članek Univerza in znanstvene ustanove (2005). Pisal je tudi o nekaterih kulturnih delavcih, npr. o zgodovinarju dr. Dragotinu Lončarju, ki je bil med obe-

ma vojnoma kar 20 let predsednik Slovenske matice (Glasnik Slovenske matice, 1994) in ob 50-letnici smrti Jože Glonarja (Glasnik Slovenske matice, 1997).

Sorazmerno zgodaj se je pričel ukvarjati z vprašanjem izobraževanja slovenskih študentov. Omenili smo že njegovo diplomsko delo o Luki Knaflju in štipendistih njegove ustanove. Skupaj s F. Pivcem je še kot študent za zbornik 50 let slovenske Univerze napisal obširno razpravo o študentskem organiziranju po drugi svetovni vojni (1969), skupaj z V. Melikom je pisal o slovenskih izobražencih in avstrijskih visokih šolah 1848–1918 (ZČ, 1986), o slovenskih študentih na Dunaju pred prvo svetovno vojno je objavil prispevek v zborniku Dunaj in Slovenci (1994).

O zgodovini cerkve je pisal v razpravi Reformation and counter-reformation in inner Austria (Frontiers of faith: religious exchange and the constitution of religious identities 1400–1750, 2001). Sodeloval je pri zbornikih Slovenske matice, ki obravnavajo vlogo cerkve v slovenskem kulturnem razvoju v 19. stol., kjer je opozoril zlasti na vpliv nekaterih duhovnikov (M. Vertovca, F. Pirca, J. Zalokarja, P. Hicingerja) na gospodarski razvoj (1989). Drugi zbornik je posvečen cerkvi, kulturi in politiki od 1890 do 1941 (1993).

Ne moremo mimo dejstva, da se je zlasti v zgodnejšem obdobju ukvarjal z nekaterimi tedaj med zgodovinarji še redkeje obravnavanimi temi, ki so bile večinoma objavljene v Kroniki, npr. s črnimi kozami na Kranjskem in v Ljubljani 1873/74 (Kronika 1972), z vprašanjem smrtnih kazni v tisku na Slovenskem 1848–1878 (Kronika 1977), pa z odmevi karbonarskih vstaj v Italiji in zaprtih Italijanih na ljubljanskem gradu (Kronika 1979, tudi v zborniku Zahodno sosedstvo 1996), pisal o loži "Priatelj rimskega kralja in Napoleona" v Ljubljani (Kronika 1987), kasneje še o prostozidarski loži Valentina Vodnika v Ljubljani 1940 (Kronika 1992), ter o "slovenskih" bratih v prostozidarski loži Maksimiljana Vrhovca v Zagrebu (Stiplovškov zbornik, 2005).

Naš jubilarnt zelo dobro pozna vprašanja zgodovinopisja, tako domačega kot tujega. O slovenskem zgodovinopisju je izčrpno pisal v Enciklopediji Slovenije (2001). Med zgodnejša razmišljanja o tem problemu lahko štejemo Poizkus opredelitve razvoja slovenskega zgodovinopisja z vidika odnosa zgodovina – ideologija (Problemi, 1984). O splošnih vprašanjih zgodovinopisja je govoril na okrogli mizi o zgodovinopisju v Delu 27. 1. 1990 in Teleksu (Teleksova okrogla miza, zgodovinopisje 1985, št. 39, 40), sodeloval je na mednarodnem posvetu Zgodovinopisje v državah naslednicah SFRJ 1991–2003 s prispevkom Slovensko zgodovinopisje med tradicijo, inovacijo in etnocentrizmom

(2004). Za Slovene Studies je prispeval *Historiography in Slovenia today* (2003). O slovenski historiografiji je pisal v francoščini (*Histoire et pouvoir en Europe médiane*, 1996). O problemih slovenskega zgodovinopisja o 20. stoletju je pisal v brošuri ob 40-letnici Inštituta za novejšo zgodovino (*Okrogla miza Problemi slovenskega zgodovinopisja o 20. stoletju*, 1999).

Za obsežno delo v dveh knjigah Slovenska novejša zgodovina (2005), pri kateri je sodelovalo 24 avtorjev, članov Inštituta za novejšo zgodovino v Ljubljani, ki v celoti obsega kar 1509 strani, je Vodopivec napisal 7 poglavij, v njih obravnava pretežno 19. stoletje in sicer razvoj šolstva, položaj slovensčine v šolah in uradih, znanstveno življenje, kulturni boj in posledice, slovensko umetnost, iz novejša zgodovine pa zasuk v slovenski politiki – proces proti četverici.

Zelo smo se razveselili njegove 600 strani obsegajoče knjige *Od Pohlinove slovnice do samostojne države*, ki je izšla 2006 in predstavlja sintezo slovenske zgodovine zadnjih 200 let ter temelji na najnovejših dognanjih sodobnega zgodovinopisja. Zajema gospodarsko, kulturno, politično dogajanje, zgodovino političnih strank in v marsičem prinaša dokaj kritične in nove poglede zlasti na dogajanja zadnjih 60 let. Precej prostora namenja razpadanju Jugoslavije in osamosvojitvi Slovenije ter slovenskim manjšinam in izseljencem. Posebna odlika dela je, da je napisano tako berljivo, da bo pritegnilo ne le strokovnjake, ampak tudi širši krog bralcev.

Poleg naštetega je objavil vrsto recenzij o novih knjigah, pisal predgovore in spremne besede k raznim zgodovinskim delom, posegal v polemike, odgovarjal v številnih intervjujih, nastopal v radijskih in TV oddajah, za Enciklopedijo Slovenije je napisal preko 20 sestavkov, nekateri so precej obširni. Bil je urednik ali sourednik 17 zbornikov z

zgodovinsko vsebino, od tega jih je 10 izšlo pri Slovenski matici. Pri Slovenski matici tudi ureja zbirko *Zgodovina držav in narodov* (doslej sta izšli Slovaška 2005 in Madžarska 2006, prihodnje leto izide Italija). Z referati je sodeloval na mnogih simpozijih, kongresih, konferencah doma in v tujini, zlasti v Franciji, Avstriji, ZDA, Nemčiji, Španiji, Italiji, Srbiji, Hrvaški, Rusiji, na Madžarskem, v Avstraliji in celo na Japonskem itd.

In ne nazadnje je treba omeniti njegovo vlogo pri prenovi pouka zgodovine v šolah. Tej problematiki je posvetil veliko dragocenega časa. Tik pred osamosvojitvijo Slovenije je s tedanjo predsednico Zveze zgodovinskih društev Slovenije prof. dr. Darjo Mihelič in nekaj sodelavci v imenu Zveze pripravil nov predlog učnega načrta za pouk zgodovine v osnovni šoli, ki je bil najprej obravnavan na sestanku članov Zveze zgodovinskih društev, nato pa še na Zavodu za šolstvo. Na podlagi tega načrta so potem nastali novi učbeniki. Peter Vodopivec je z Majo Žvanut napisal učbenik *Vzpon meščanstva* za 7. razred osemletke, kasneje pa še za 8. razred devetletke. Ima tudi zasluge, da je pričela izhajati zbirka *Ilustrirana zgodovina za otroke*, kjer je tudi sourednik. Vrsto let je bil predsednik maturitetne komisije za zgodovino, zelo plodno je sodeloval na mednarodnih kongresih o pouku zgodovine pri Svetu Evrope, še vedno sodeluje z Društvom učiteljev zgodovine v Sloveniji in objavlja v njihovem glasilu *Pouk zgodovine*.

Slavlencu ob jubileju priskrbo čestitamo in mu želimo predvsem trdnega zdravja, kajti od njega pričakujemo še veliko iskrivih misli, zanimivih referatov, razprav in drugih zgodovinopisnih del, skratka nadaljevanje dela v smeri, ki si jo je začrtal po diplomi iz zgodovine, morda pa celo že prej.

Olga Janša Zorn